

POSTANOWIENIE

Dnia 06 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Karolina Malinowska - Krutul

Protokolant Jadwiga Styła

Po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 r. w Zambrowie na posiedzeniu jawnym sprawy

z wniosku K. B.

z udziałem W. N. (1)

o podział majątku wspólnego

postanawia:

I. ustalić, że w skład majątku wspólnego K. B. i W. N. (1) wchodzi następujące składniki majątkowe :

a) prawo najmu lokalu mieszkalnego położonego w Z., przy u. (...) o pow. 66,63 m^(2) o wartości 84.544,80 (osiemdziesiąt cztery pięćset czterdzieści cztery i 80/100) złotych;

b) jednostki rozrachunkowe w ilości (...), zgromadzone przez K. B. na rachunku emerytalnym w Otwartym Funduszu Emerytalnym prowadzonym przez (...) S.A. w W. o wartości 26.535,43 (dwadzieścia sześć tysięcy pięćset trzydzieści pięć i 43/100) złotych;

c) środki zgromadzone przez K. B. na indywidualnym koncie emerytalnym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych o wartości 47.126,57 (czterdzieści siedem tysięcy sto dwadzieścia sześć i 57/100) złotych;

d) środki zgromadzone przez W. N. (1) na indywidualnym koncie emerytalnym w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych o wartości (...),21 (dwa tysiące trzysta sześć i 21/100) złotych;

II. Wartość majątku dorobkowego ustalić na kwotę 160.513,01 (sto sześćdziesiąt tysięcy pięćset trzynaście i 01/100) złotych;

III. dokonać podziału majątku wspólnego K. B. i W. N. (1) w ten sposób, że majątek szczegółowo opisany w pkt. I (pierwszym) podpunkty a), b), c) niniejszego postanowienia przyznać na wyłączną własność wnioskodawczyni K. B. ; natomiast majątek szczegółowo opisany w pkt. I (pierwszym) d) uczestnikowi postępowania W. N. (2) ;

IV. zasądzić tytułem spłaty od wnioskodawczyni K. B. na rzecz uczestnika W. N. (1) kwotę 65.167,32 (sześćdziesiąt pięć tysięcy sto sześćdziesiąt siedem i 32/10) złotych płatną w 6 ratach rocznych, przy czym pierwsza rata w wysokości 15.167,32 (piętnaście tysięcy sto sześćdziesiąt siedem i 32/100) płatna do dnia 31 grudnia 2019 roku, a następne 5 rat równych po 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych każda płatne do 31 grudnia każdego kolejnego roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia tym terminom płatności ;

V. wartość przedmiotu sprawy ustalić na kwotę 160.513,01 (sto sześćdziesiąt tysięcy pięćset trzynastie i 01/100) złotych, a opłatę od wniosku na kwotę 1000,00 (tysiąc i 00/100) złotych i uznać ją za uiszczoną w całości przez wnioskodawczynię K. B. ;

VI. zasądzić od uczestnika postępowania W. N. (1) na rzecz K. B. kwotę 500,00 (pięćset) złotych tytułem zwrotu połowy opłaty od wniosku;

VII. zasądzić od wnioskodawczyni K. B. i uczestnika postępowania W. N. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę po 2204,51 (dwa tysiące dwieście cztery i 51/100) złotych tytułem zwrotu wydatków na opinię biegłego;

VIII. stwierdzić, że wnioskodawczyni K. B. i uczestnik W. N. (1) ponoszą pozostałe koszty procesu, związane ze swym udziałem w sprawie.

Sygn. akt I C 17/18

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. B. po ostatecznym sprecyzowaniu wniosku wystąpiła z wnioskiem o podział majątku wspólnego byłych małżonków wskazując jako uczestnika postępowania W. N. (1). Wskazała, że w skład majątku podlegającego podziałowi wchodzi jedynie prawo najmu lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) w Z. .

Wnioskodawczyni wniosła o przyznanie całego majątku wspólnego jej i zasądzenie na rzecz uczestnika spłaty, rozłożonej na raty z uwagi na jej aktualną sytuację finansową. Żądała ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym (90% do 10%). Domagała się zasądzenia od uczestnika zwrotu kosztów procesu.

Uczestnik postępowania W. N. (1) przychylił się do wniosku co do zasady , wnosił o ustalenie, iż w skład majątku podlegającego podziałowi wchodzi prawo najmu lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) w Z., nakład na przedmiot najmu powodujący wzrost wartości lokalu mieszkaniowego w postaci remontu w lokalu mieszkalnym, składki zgromadzone przez wnioskodawczynię i uczestnika na indywidualnych kontach emerytalnych oraz środki zgromadzone przez wnioskodawczynię w otwartym funduszu emerytalnym (...) S.A. Wnosił o dokonanie podziału majątku wspólnego poprzez przyznanie na wyłączną własność wnioskodawczyni prawa najmu lokalu mieszkalnego ze stosowną spłatą na rzecz uczestnika, przyznanie wartości poszczególnych składek stronom zgodnie ze sposobem ich zaewidencjonowania ze stosownym wyrównaniem różnicy (udziału poprzez spłatę). Wnosił o ustalenie równych udziałów w majątku wspólnym.

Uczestnik wnosił o rozliczenie pożytków pobranych przez wnioskodawczynię od M. B. z tytułu 1/2 opłat czynszowych za lokal mieszkalny przy ul. (...) w Z. za okres od sierpnia 2010 roku do września 2018 roku w łącznej wysokości 12.635,14 złotych.

Kwestionował rozłożenie spłaty na raty, argumentując tym , iż postępowanie sądowe trwało dłuższy czas, a zatem wnioskodawczyni miała możliwość zgromadzenia środków na spłatę uczestnika.

Wnosił o rozłożenie kosztów procesu w sposób nierówny w uwagi na postawę procesową wnioskodawczyni, która mi.in. żądała ustalenia w sposób wyjątkowo rażąco nierównych udziałów .

Strony ostatecznie zgodnie wniosły o nieustalenie, że w skład majątku wspólnego wchodzi samochód osobowy marki R., model (...).

Sąd ustalił, co następuje :

K. B. i W. N. (1) pozostawali związku małżeńskim, zawartym w dniu 19 listopada 1988 roku w Z.. Małżonków łączył ustrój małżeńskiej wspólności ustawowej.

W dniu 29 maja 2000 roku strony zawarły z (...) umowę najmu lokalu położonego w Z. o numerze (...) przy ulicy (...) o pow. użytkowej 66,63 m⁽²⁾.

Wyrokiem z dnia 16 września 2009 r. w sprawie sygn. akt (...) rozwiązał małżeństwo K. N. i W. N. (1) bez orzekania o winie. Wyrok uprawomocnił się w 2 października 2009 roku.

Poza sporem pozostało, że w skład majątku wspólnego wchodzi prawo najmu lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy (...).

Za okres od stycznia 1999- do października 2009 K. B. na koncie emerytalnym w ZUS-ie zgromadziła środki w wysokości 47.126,57 złotych, a W. N. (1) środki w wysokości 2306,21 złotych. ZUS nie miał możliwości udzielenia informacji za okres od listopada 1988 do grudnia 1998.

W okresie od 19.11.1988 do 2.10.2009 na rachunku emerytalnym K. B. w (...) pozostaje (...) jednostek rozrachunkowych (k. 203).

Uczestnik z wykształcenia jest ślusarzem. W czasie trwania małżeństwa pracował w (...), a w okresie od 11.12.1989 r. do 31.10.1999 r. pracował w (...) na stanowisku malarza. Następnie w celu poprawy bytu rodziny i zgodnie z wolą obu stron w latach 90-tych wyjechał za granicę. Początkowo pracował w Grecji, w gazecie przy produkcji. Następnie od października 2002 r. W. N. (1) przebywał w USA. Pracował tam przy pracach remontowych, wykończeniowych, jako hydraulik. K. N. wraz z synami D. N. i O. N. mieszkała w Z.. Rodzina odwiedziła W. N. (1) 3 razy w USA.

W. N. (1) w latach 2002-2009 przekazywał środki pieniężne w dolarach K. B. za pośrednictwem pośrednika finansowego (...). Łącznie przekazał w przeliczeniu na złotówki kwotę 186.915,00 złotych (156.868,98 złotych plus 30.047,00 złotych).

Będąc za granicą W. N. (1) utrzymywał kontakt z rodziną.

Od orzeczenia rozvodu W. N. (1) nie partycypuje w kosztach utrzymania lokalu mieszkalnego przy ulicy (...) w Z. . Ponoś je wnioskodawczyni. Z tego tytułu w okresie od 2009 do maja 2018 roku została wpłacona kwota 55.651,95 złotych, w tym 25.565,96 złotych tytułem samego czynszu. Częściowo w kosztach utrzymania mieszkania partycypuje aktualny małżonek K. M. B..

Wnioskodawczyni z wykształcenia jest pedagogiem. Aktualnie pracuje i pracowała przez czas trwania małżeństwa w (...). Aktualnie pozostaje w związku małżeńskim z M. B., z którym mieszka. Mieszka z nimi syn stron – O. N..

Wyrokiem tut. Sądu w sprawie (...) pozbawiono tytuł wykonawczy wykonalności w postaci wyroku zaocznego (...) z dnia 16 września 2009 roku o sygn.. (...) zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 2 października 2009 roku w zakresie punktu III zasądającego alimenty od W. N. (1) na rzecz jego syna O. N. w kwocie 750 złotych miesięcznie za okres od 1 października 2009 do 31 grudnia 2007, z w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów : wyroku SO w (...) (k. 4), umowy (k. 5-6), dokumenty dot. przekazywania świadczeń pieniężnych za pośrednictwem pośrednika finansowego (...) (k. 91-174), przelewów obrazujących wpłacane kwoty przez W. N. (1) na rzecz K. B. w okresie od 19.08.2007 – 14.07.2009 (k. 304-324), zaświadczenie z ZUS-u k. 186, 189), zaświadczenia z (...) Sp. z o.o. w Z. wraz z szczegółową dokumentacją (k. 191, k. 192-201), informacji z (...) (k. 203), prawomocnego wyroku SR w (...) w sprawie (...) (k. 411, 412), opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości (k. 231-270), potwierdzenia zakupu biletów do USA dla K. N., D. N. (k. 302,303), O. N. , świadectwa pracy (k. 349) oraz na podstawie częściowych zeznań : D. N. (k. 209 odwr), S. S. (k. 336), E. S. (k. 337 odwr – 338), R. N. (1) (k. 338), zeznań M. B. (k. 210 i odwr.), częściowych zeznań stron (k. 370-371 odwr.).

Sąd zważył, co następuje :

Zgodnie z art. 31 § 1 k.r.o. majątkiem wspólnym małżonków są przedmioty majątkowe nabyte w czasie trwania wspólności ustawowej przez oboje małżonków lub przez jednego z nich. Zgodnie z art. 31 §2 k.r.o. do majątku wspólnego należą w szczególności: 1) pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, 2) dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków, 3) środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków, 4) kwoty składek zaewidencjonowane na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

Treść art. 43 § 1 k.r.o. zawiera domniemanie, iż oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym. Jednakże w § 2 tego przepisu przewidziano wyjątek, który dopuszcza żądanie ustalenia nierównych udziałów. Koniecznym warunkiem jest jednak łączne spełnienie następujących przesłanek: przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego w nierównym stopniu oraz istnienia ważnych powodów, które uzasadniałyby ustalenie nierównych udziałów. Ustawa wprawdzie nie definiuje pojęcia "ważnych powodów", jednakże ogólnie rozumie się przez nie takie okoliczności, które oceniane z punktu widzenia zasad współżycia społecznego przemawiają za nieprzyznawaniem jednemu z małżonków korzyści z tej części majątku wspólnego, do powstania której małżonek ten nie przyczynił się. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 października 1974 r. w sprawie III CRN 190/74, Lex nr 7598, przy ocenie "ważnych powodów" w rozumieniu art. 43 k.r.o. należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli. Zarówno doktryna, jak i judykatura precyzują to pojęcie jako szczególnie naganne postępowanie małżonka, przeciwko któremu skierowane jest żądanie ustalenia nierównych udziałów, polegające na tym, że w sposób rażący lub uporczywy nie przyczyniał się do powstania majątku wspólnego stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 listopada 1973 r. w sprawie III CRN 227/73, OSNC 1974/11/189). Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar wykazania istnienia przesłanek warunkujących ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym spoczywa na tym, kto zgłosił wniosek o ustalenie nierównych udziałów (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 2 października 1997 r., II CKN 348/97, nie publik.)

Skład i wartość majątku ulegającego podziałowi ustala Sąd (art. 567 § 3 k.p.c. w zw. z art. 684 k.p.c.). Zasadą jest, iż podział majątku wspólnego obejmuje składniki należące do danego majątku w dacie ustania wspólności oraz istniejące w chwili dokonywania podziału. Wartość tych składników ustala się według stanu na dzień ustania wspólności majątkowej i według cen obowiązujących w chwili zamknięcia rozprawy. W przypadku, gdy przyczyną ustania wspólności majątkowej jest orzeczenie rozwodu, datą ustania tej wspólności jest dzień uprawomocnienia się wyroku rozwodowego.

W myśl art. 686 k.p.c., który ma zastosowanie do podziału majątku wspólnego (art. 567 § 3 k.p.c.), przy podziale majątku sąd rozstrzyga również o wzajemnych roszczeniach pomiędzy zainteresowanymi z tytułu posiadania poszczególnych składników majątku, pobranych pożytków i innych przychodów.

Kwestie nakładów reguluje art. 45 k.r.o., w którym mowa jest o rozliczeniu na wniosek nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny oraz z urzędu z majątku wspólnego na majątek osobisty. Stosownie do treści art. 45 k.r.o. zdanie 1, każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód.

Każdy ze współwłaścicieli może żądać, ażeby zniesienie współwłasności nastąpiło przez podział rzeczy wspólnej, chyba że podział byłby sprzeczny z przepisami ustawy lub ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem rzeczy albo że pociągałby za sobą istotną zmianę rzeczy lub znaczne zmniejszenie jej wartości (art. 211 k.c.). Podział fizyczny rzeczy wspólnej, jako najbardziej sprawiedliwy i pożądany, jest podstawowym sposobem zniesienia współwłasności preferowanym przez ustawodawcę. Dlatego też, jeżeli zniesienie współwłasności następuje z mocy orzeczenia sądu, sąd powinien przede wszystkim brać pod uwagę ten sposób wyjścia ze współwłasności, chyba że współwłaściciele żądają przyznania rzeczy wspólnej jednemu z nich w zamian za spłaty albo sprzedaży stosownie do przepisów kpc.

Przy podziale majątku wspólnego na mocy orzeczenia sądu, wartość poszczególnych udziałów może być wyrównana przez dopłaty pieniężne (art. 212 § 1 k.c.). Podział składników majątku wspólnego powoduje zwykle konieczność zawarcia na podstawie art. 46 k.r.o w zw. z art. 1035 k.c. i art. 212 k.c. rozstrzygnięcia w przedmiocie zasądzenia stosownej dopłaty.

Jeżeli ustalone zostały dopłaty lub spłaty, sąd oznaczy termin i sposób ich uiszczenia, wysokość i termin uiszczenia odsetek, a w razie potrzeby także sposób ich zabezpieczenia. W razie rozłożenia dopłat i spłat na raty terminy ich uiszczenia nie mogą łącznie przekraczać lat dziesięciu (art. 212 § 3 k.c.).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy bezsporna była przynależność do majątku wspólnego prawa najmu do lokalu mieszkalnego. Natomiast wobec spornych stanowisk w zakresie wskazania wartości prawa do lokalu mieszkalnego, w tym zakresie konieczne okazało się przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości. Wartość prawa najmu do lokalu mieszkalnego należało przyjąć zgodnie ze wskazaniem biegłego rzeczoznawcy. W ocenie Sądu sporządzoną przez biegłego opinię cechuje profesjonalizm. Jest to opinia jasna i fachowa, w przejrzysty sposób uzasadniająca przedstawione w niej wnioski i dokonane wyliczenia. Biegły sporządził ją przy wykorzystaniu specjalistycznej wiedzy z zakresu swojej specjalności. Ponadto zainteresowani nie kwestionowali treści tej opinii.

Odnosząc się do środków zgromadzonych na indywidualnych kontach emerytalnych w ZUS-ie przez wnioskodawczynię i przez uczestnika oraz środków zgromadzonych przez wnioskodawczynię w OFE prowadzonym przez (...) to, wbrew oczekiwaniom K. B. wchodzi one wszystkie do majątku wspólnego. Powyższe wynika bezspornie z cytowanego wyżej art. 31 § 2 kro. W okresie małżeństwa obie strony pracowały. Uczestnik pracował głównie za granicą, nielegalnie, więc oczywistym jest, iż zgromadził na indywidualnym koncie emerytalnym w Polsce dużo mniej niż wnioskodawczyni. Składki odprowadzał przez krótki czas, jedynie na początku trwania małżeństwa, nie może mieć to jednak wpływu na rozstrzygnięcie.

W konsekwencji powyższego należało przyjąć, że w skład majątku wspólnego wchodzi :

- prawo najmu do lokalu mieszkalnego położonego w Z. przy (...) wycenione przez biegłego na kwotę 84.544,80 złotych ;
- jednostki rozrachunkowe zgromadzone w ilości (...) (informacja k. 203) zgromadzone przez wnioskodawczynię na rachunku emerytalnym w OFE prowadzonym przez (...) S.A. w W. o wartości 26.535,43 złotych ; (wartość jednej jednostki obrachunkowej ustalono na kwotę 42,22 złotych na dzień publikacji w oparciu o stronę internetową (...) i mnożąc przez (...), co daje łącznie kwotę 26.535,43 złotych);
- środki zgromadzone przez K. B. na indywidualnym koncie emerytalnym w ZUS-ie o wartości 47.126,57 złotych (informacja z ZUS k. 186) ;
- środki zgromadzone przez W. N. (1) na indywidualnym koncie emerytalnym w ZUS-ie o wartości 2306,21 złotych (informacja z ZUS k. 186).

Wartość całego majątku to zatem kwota 160.513,01 złotych (punkt II sentencji orzeczenia).

Uczestnik postępowania zgłosił do rozliczenia nakład na przedmiot najmu powodujący wzrost wartości lokalu mieszkaniowego w postaci remontu w lokalu mieszkalnym. Podnosił, iż kiedy strony zamieszkały w przedmiotowym lokalu wykonany został generalny remont (k.80 odwr.). Generalnie jego zakres kwestionowała K. B.. Nawet gdyby uznać twierdzenia W. N. (1) za wiarygodne, to brak dowodów, iż remont był wykonany z wyłącznych środków uczestnika i tym samym z jego majątku osobistego i winien podlegać rozliczeniu. Uczestnik podał, iż przesyłał pieniądze z zagranicy na remont - wynagrodzenie z prac dorywczych, natomiast ono wchodzi do majątku wspólnego. Remont zatem – nawet jeżeli był - był finansowany ze środków wspólnych. Nie podlega odrębnemu rozliczeniu.

Odnosząc się również do zestawienia pożyczek wnioskodawczynie (z k. 44 i dalej) obrazuje ono okres, w którym postawiła już w związku z M. B.. Wnioskodawczynie zatem czyniła remonty na przedmiotowy lokal, jednakże został on jej przyznany, zatem nie podlegają one rozliczeniu. Nie zgłosiła też żądania w tym zakresie.

Mając na uwadze w głównej mierze zgodne stanowiska wnioskodawczynie i uczestnika postępowania odnośnie sposobu dokonania podziału majątku wspólnego, jak również istniejący stan faktyczny t.j. fakt zaspokajania aktualnie potrzeb mieszkaniowych wnioskodawczynie poprzez zamieszkiwanie wraz z synem w lokalu przy (...), fakt że od wielu lat korzystała ona z przedmiotowego lokalu - w punkcie III postanowienia Sąd dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków w ten sposób, że prawo najmu lokalu zostało przyznane wnioskodawczynie na jej wyłączną własność.

Środki zgromadzone na kontach emerytalnych przyznano stronom zgodnie ze sposobem ich zaewidencjonowania ze stosownym wyrównaniem różnicy (udziału poprzez spłatę).

Sąd ustalił równe udziały stron w majątku wspólnym. Wnioskodawczynie nie udowodniła, iż udziały w majątku wspólnym winne być ustalone – nierówno. Wnioskodawczynie powyższe wywodziły z twierdzeń, iż uczestnik rzekomo wyjechał za granicę, nie interesował się bytem i losem rodziny,łożył jedynie niewielkie sumy na utrzymanie rodziny, a na wnioskodawczynie spoczywał wręcz cały obowiązek utrzymania finansowego rodziny, dbania o nią. Nadto podnosiła, iż uczestnik nadużywał alkoholu, przez co pracował z dużymi przerwami, a ponadto trwonił majątek. Powyższych twierdzeń wnioskodawczynie jednak przed Sądem nie udowodniła.

Z ustaleń Sądu wynika, iż W. N. (1) przez cały czas trwania małżeństwa pracował zawodowo. Początkowo w Polsce, a potem za granicą. W calach zarobkowych wyjechał początkowo do Grecji, potem do USA, jednak decyzje o wyjazdach były wspólną decyzją stron. Nie jest prawdą, iż ciężar utrzymania rodziny spoczywał wyłącznie na K. B.. Uczestnik przekazywał pieniądze K. B. będąc zarówno w Staniach, jak i w Grecji. Łącznie w latach 2002 – 2009 przekazał z USA kwotę 186.915,00 złotych, którą należy uznać na tamte czasy za dużą. Nie można czynić mu też zrzutu z tego powodu, iż przekazy miały miejsce nieregularnie, zważywszy tym bardziej na fakt, iż pracował dorywczo, nie posiadając stałej umowy o pracę. Przesyłał zatem ile mógł i kiedy mógł. Nadto bezspornie zabierał do USA również żonę i synów, finansował ich pobyty wówczas, co przeczy twierdzeniom, iż nie interesował się losem rodziny. Wcześniej – w początkowym okresie małżeństwa - będąc w Grecji podawał również pieniądze, paczki (zeznania R. N. (2) k. 338 i odwr.).

Twierdzeń K. B. nie potwierdzili nawet świadkowie zawnioskowani przez nią samą min.: siostra E. S.. Z zeznań jej wynikało również, iż decyzje o wyjazdach za granicę były konsultowane wspólnie przez byłych małżonków, a W. N. (1) przyczyniał się do utrzymania rodziny min. przesyłał pieniądze. E. S. (k. 337 odwr) zeznała odnośnie sytuacji materialnej byłych małżonków, iż: „nie widać było przepychu, ale nie widać było, że brakuje na chleb”. W ocenie Sądu rodzina żyła zatem na przeciętnym średnim poziomie. Zatem nie mogło być mowy o jakimkolwiek trwonieniu majątku.

Również matka wnioskodawczynie S. S. zeznała, iż u stron „nie było widać przepychu, żyło im się skromnie” (k. 337 odwr.). Nie potwierdziła też, aby uczestnik trwonił majątek.

Zwraca uwagę fakt, iż uczestnik ma bardzo dobry kontakt ze straszymy synem. Z młodszym stara się mieć również kontakt i ma, oczywistym jest, iż jest on dużo słabszy – w ocenie Sadu wynika to jedynie z uwagi na zaangażowanie O. N. w spory sądowe i przeciągania go na swoją stronę przez wnioskodawczynię. Tymczasem W. N. (1) przez latałożył na utrzymanie O. N., co potwierdza prawomocny wyrok tut. Sądu w sprawie (...). Nie jest więc tak, że nie interesował się jego losem.

Wreszcie powszechnie też wiadomo, iż kobiecie z dwojką dzieci trudno jest samodzielnie prowadzić dom, wychowywać dzieci w sytuacji, kiedy mąż przebywa za granicą. Zatem sytuacja w jakiej znalazła się K. B. łatwa dla niej z pewnością nie była, jednakże powyższe nie jest wystarczające do ustalenia nierównych udziałów. Ku temu natomiast brak przesłanek ustawowych. Wnioskodawczynie traci z pola widzenia, iż uczestnik udał się za granicę w celu poprawy bytu rodzinie, wspierał byłą żonę finansowo na ile w danym momencie był w stanie.

K. B. wskazywała na nałogowe nadużywanie alkoholu. Świadczenie częściowo co prawda wskazywali na skłonności W. N. (1) do spożywania alkoholu, jednakże nawet gdyby podzielić ich twierdzenia, to postępowanie dowodowe nie wykazało, iż przez czas trwania związku małżeńskiego W. N. (1) nadużywał alkoholu w stopniu w którym doprowadziłby do trwonienia majątku, przeznaczając na ten cel większość zarobionych pieniędzy. Nie miał wszczętej nigdy procedury Niebieskiej Karty. Nie toczyły się postępowania karne w stosunku do W. N. (1) za czyny popełnione pod wpływem alkoholu, ani za inne. Nigdy nie został ukarany za spożywanie alkoholu w miejscu pracy. Nie był poddawany leczeniu alkoholizmu. Z informacji ze Szpitala (...) w Z. (k. 348) , w którym na początku małżeństwa pracował W. N. (1) wynika, że w dokumentacji kadrowej nie znajdują się jakiegokolwiek e dokumenty związane z zastosowaniem kar porządkowych, upomnień, nagan wobec W. N. (1). S. S. wydaje się, że miała wesprzeć zeznania wnioskodawczynie, twierdząc, iż W. N. (1) miał problemy alkoholowe. Zeznała, iż przerwy pracy „być może były z tego powodu”. Nie miała zatem pewności. Pytana zatem o przyczyny przerw w pracy zawodowej uczestnika skupiła się na swoich przypuszczeniach, sugestiach. Nie była sama niejako przekonana co do swoich złożonych zeznań. Nie była też tym samym przekonywującą w oczach Sądu.

Na marginesie Sąd również zauważa, iż w sprawie rozwodowej K. B. nie wniosła o ustalenie winy W. N. (1) za rozkład pożycia, rozwód został orzeczony bez orzekania o winie. Powyższe jedynie dowodzi, iż z twierdzenia jej dalekie są od prawdziwych i zgłoszone zostały jedynie na potrzeby postępowania.

W realiach przedmiotowej sprawy, mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, na uwzględnienie natomiast zasługiwało żądanie wnioskodawczynie rozliczenia nakładów z jej majątku odrębnego na majątek wspólny w postaci poniesionych wydatków na opłaty stałe związane z utrzymaniem mieszkania. Rozliczeniu w tym postępowaniu mogły podlegać opłaty czynszowe związane z utrzymaniem lokalu, ich ponoszenie należy bowiem do obowiązków współwłaścicieli. Wnioskodawczynie uiszczając czynsz na rzecz Zarządu Mienia (...), zmierzała bowiem do zachowania wspólnego prawa, zaległości czynszowe mogłyby bowiem doprowadzić do utraty tego prawa. Skoro więc w realiach niniejszej sprawy opłaty czynszowe po ustaniu wspólności majątkowej uiszczala wyłącznie wnioskodawczynie, to wydatki te winny podlegać uwzględnieniu przy rozliczeniu byłych małżonków, pomniejszając stosownie przypadającą od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania należność z tytułu spłaty jego udziału w majątku wspólnym stron.

Odnosząc się do okresu po ustaniu ustawowej małżeńskiej wspólności majątkowej, uiszczanie opłat eksploatacyjnych należy uznać za czynność zachowawczą współwłaściciela, a więc wydatek, o ile zostanie uiszczony z majątku osobistego to podlegający rozliczeniu, nie może to odnosić się jednak do pozostałych opłatach z tytułu mediów. Wnioskodawczynie po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej sama ponosiła koszty utrzymania mieszkania, koszty te (bez kosztów eksploatacyjnych t.j. wody, energii elektrycznej, odprowadzenia ścieków, wywozu śmieci itd.) wyniosły 25.565,96 złotych (informacja z Zarządu Mienia (...). z o o w Z. k. 191) , zatem rozliczeniu w podziale majątku powinna podlegać ta kwota . Zgodnie z art. 207 kc współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną stosownie do przypadających im udziałów we współwłasności. W konsekwencji z tego tytułu powinna podlegać rozliczeniu kwota 12.782,98 złotych tj. połowa z kwoty 25.565,96 zł.

W ocenie tutejszego Sądu, rozliczenie w tym postępowaniu nakładu poniesionego przez wnioskodawczynię z tytułu opłat czynszu, nie stanowi naruszenia zakazu powagi rzeczy osądzonej. Co prawda, w mieszkaniu po rozwodzie zamieszkiwał także O. N., na którego alimenty płacił W. N. (1), jednakże nie możliwym choćby jest ustalenie ile z kwoty zasądzonej tytułem alimentów stanowiły opłaty na czynsz. Tym bardziej, iż brak uzasadnienia Sądu Okręgowego w (...), zasądzającego w wyroku rozwodowym alimenty na rzecz O. N..

Uczestnik bezpodstawnie wnosił o rozliczenie rzekomych pożytków pobranych przez wnioskodawczynię od M. B. z tytułu 1/2 opłat czynszowych za lokal mieszkalny przy ul. (...) w Z. za okres od sierpnia 2010 roku do września 2018 roku w łącznej wysokości 12.635,14 złotych. Trzeba jednak zauważyć, iż nie zostało udowodnione w jakim zakresie M. B. dokładał się do czynszu. Czynił to nieregularnie, jak wynikało to z jego zeznań i twierdzeń wnioskodawczynie (9k. 210 odwr.). Ponadto nawet jeżeli – to logicznym i oczywistym jest, iż dokładał się K. B., a nie W. N. (1). Wobec

niego żadnych zobowiązań nie miał. Płacenie czynszu jest obowiązkiem najemcy. Takiego statusu nie miał M. B. , a jedynie strony sporu.

Łączna wartość podlegających podziałowi składników majątku wspólnego wynosi 160.513,01 złotych. Przy ustaleniu równych udziałów kwota spłaty wyniosłaby 80.256,505 złotych , jednakże trzeba ją pomniejszyć o kwotę 2306,21 złotych (składki wypracowane przez W. N. (1), które zachowuje) oraz o kwotę 12.782,98 złotych (1/2 opłat za czynsz za lokal mieszkalny), co w efekcie końcowym daje spłatę w wysokości 65.167,315 a w zaokrągleniu 65.167,32 złotych (80.256,505 zł - 2306,21 zł - 12.782,98 zł) . Stąd taką kwotę Sąd zasądził tytułem spłaty na rzecz uczestnika.

Sąd określił termin spłaty na 6 rat rocznych. W ocenie Sądu ustalenie powyższego terminu nie ingeruje nazbyt dotkliwie w interesy majątkowe uczestnika postępowania uprawnionego do otrzymania należności. Tym bardziej, iż należność ta stanowi wysoką kwotę, mając na uwadze aktualne dochody K. B. i jest dla niej dużym obciążeniem finansowym. Tym bardziej, że ma na utrzymaniu syna.

O kosztach niniejszego postępowania poniesionych przez wnioskodawczynię i uczestników postępowania sąd postanowił na podstawie art. 520 § 2 k.p.c., stosując zasadę rozdzielenia tych kosztów stosownie do stopnia zainteresowania każdego z zainteresowanych, a w istocie do ustalonego udziału w majątku wspólnym. Wydatki – w postaci opinii biegłego -powinny obciążać wnioskodawczynię i uczestnika postępowania po połowie. Ponadto wnioskodawczyni poniosła ciężar opłaty sądowej od wniosku w wysokości 1.000 zł, w konsekwencji tytułem zwrotu kosztów postępowania zasądzeniu od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni podlegała kwota 500 złotych stanowiąca połowę uiszczonej opłaty sądowej od wniosku.

Natomiast w pozostałym zakresie znajdzie zastosowanie ogólna reguła rozliczenia kosztów postępowania nieprocesowego wyrażona w art. 520 § 1 k.p.c., zgodnie z którą każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.

Według zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c. koszty postępowania nieprocesowego nie podlegają rozliczeniu pomiędzy uczestnikami tego postępowania, lecz każdy z uczestników ponosi koszty związane ze swoim udziałem w sprawie. Reguła ta doznaje ograniczeń, jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne (art. 520 § 2 k.p.c.), a także, gdy interesy uczestników są sprzeczne lub jeżeli uczestnik postępował niesumiennie lub oczywiście niewłaściwie (art. 520 § 3 k.p.c.).Podstawę do odstąpienia od wskazanej reguły stanowi zatem różny stopień zainteresowania poszczególnych uczestników postępowania nieprocesowego , jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 19 listopada 2010 r., III CZ 46/10, OSNC 2011/7-8/88, sprzeczność interesów uzasadniająca zastosowanie art. 520 § 3 k.p.c. nie zachodzi nawet w tzw. sprawach działowych, niezależnie od tego, w jaki sposób uczestnicy postulują sposób podziału i jakie wnioski składają w tym względzie. Nadto trudno przypisać oczywiście niewłaściwe działanie wnioskodawczyni, z tego tytułu, iż domagała się ustalenia nierównych udziałów, nawet aż w tak rażącej dysproporcji. Tym bardziej, iż nie ma wykształcenia prawniczego, żadnej praktyki w prowadzeniu procesów sądowych, a do sprawy podchodzi czysto emocjonalnie.